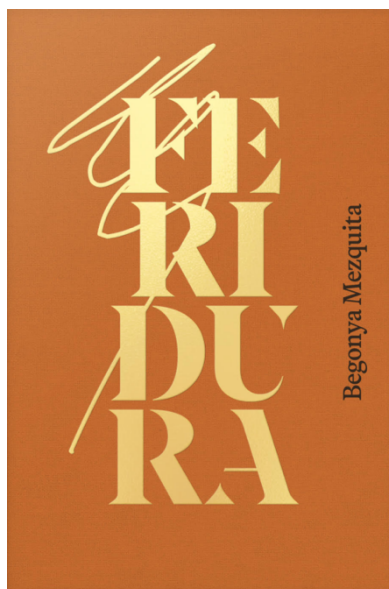

“Fins llavors diria que mai no havia mort”

Autoria: Begonya Mezquita

Títol: Feridura

Editorial: Edicions del Buc, La Pobla de Farnals, 2024

92 pàgines

En obrir *Feridura* trobarem tres citacions que, després d’una lectura atenta, ens adonarem que poden sintetitzar molt bé tot el llibre, malgrat que se centren més en la primera part de les tres en què es divideix el poemari: “Feridura”, “Un desert blau” i “Uns altres jardins”.

Aquests títols ens anticipen uns versos profunds i farcits d’un simbolisme bell i enigmàtic, marcadament aquàtic però també terrestre, especialment a la primera i segona part. Els temes principals ens els suggereix l’autora amb “Cutis”, un poema introductori que sembla fusionar el dol de perdre’s una mateixa a causa d’un ictus amb el dol de la pèrdua de son pare, qui va marxar al juliol, en “temps del nespre amb el vent encés”, i a qui li dedica tot el poemari.

A *Feridura* Begonya Mezquita ens escabussa a la mort en vida que suposa patir un ictus i ens espenta a emergir de nou pausadament amb el suport del seu company de vida, Manel, qui “li agafa les mans per sota de l’aigua” i els dos “intenten jocs d’equilibris”.

Les conseqüències d'un ictus són devastadores, ens les mostra la poeta a les sèries "Escabellada" i "En blanc", on els títols ja ens avisen de l'impacte que poden provocar els seus versos, perquè "escabellada" significa estar desorientada, però també conté la paraula "escabell" que ens remet als balancins dels dípters que tenen una funció sensitiva, estabilitzadora i d'equilibri durant el vol: "un múscle inert i una aixella que han de trigar / mesos a reviure". i "El vol que no podia, desesperançat, / havia esborrat el pas de l'heura, / cordes flonges, aquell cos encongit".

No obstant, el jo líric comença a dialogar amb la poeta i l'ànima en el procés de recuperació, "Sigues braç primer / i sigues mà després", la qual cosa aconsegueix en "Setembre", el poema que clou la primera part, un poema ple d'esperança i de ganes de recomençar, on Begonya Mezquita ja pot veure "Els primers esglaons d'una escala, / inici de certes coses, / l'afany del cim".

A "El desert blau" la poeta plora l'absència de son pare, qui tenia els ulls blaus, i ens en parla bellament i colpidora del seu "Últim segon", del dolor de les persones que el vetllen, de com "resten amatents als últims batecs" i de com "plouen llàgrimes a les parets de l'hospital".

L'acompanyarem en el seu procés de recuperació, que requereix l'acceptació de tot el que li passa, com sembla suggerir-nos al poema "Pedres" i, a més, en serem partícips del seu enyor, el qual converteix en versos preciosos mentre plora:

I l'altra, tancada a casa,
fa grafismes d'aigua,
escrivint que torna juliol
i que una llum sense oxigen et reclama.

"Altres jardins" és una celebració de la vida, un exemple de superació, on viatjarem lluny amb la poeta per després apropar-nos-hi a casa i fer memòria dels llocs on ha estat: als "carrers on has viscut, potser encara / hi roman la saba dels teus dies", i de les persones que estima. També ens hi recorda l'ictus, però des d'una perspectiva més optimista, com qui ja l'ha acceptat, l'observa empíricament i continua endavant:

Hi ha en algun racó del nostre cervell
una neurona que ix a passejar els dies de sol.
Erràtica i inadaptada, mena el timó
del vaixell del dia amb les veles inflades.

Feridura, de Begonya Mezquita, ha aconseguit trobar l'equilibri entre drama i bellesa. Els lectors podrem gaudir-ne la lectura, fins i tot en els moments més durs —“Heus ací el teu futur esquinçat, / ho diu el vent de novembre” — i ens sentirem més optimistes per encarar les dificultats vitals, ja que aquest poemari bell i misteriós és la prova que es pot tornar a la vida —“fins llavors, diria que mai no havia mort” — i és un testimoni de superació i de resiliència, on la influència lírica de Maria Mercè Marçal hi està present.

Feridura és un bon exemple de tot allò que es pot dir mitjançant la poesia, i de tot allò que es pot entendre, sense dir-ho directament; és un poemari per gaudir-lo poc a poc, a ritme lent, com es guareixen les ferides.

Lara Juan Mollá